

Hồi thứ năm mươi

Hoá cốt miên chương đả thương Tiểu Bảo

Thái hậu biết gã nói đúng, liền hỏi:

- Người hào phóng như vậy, dĩ nhiên Thuy Đồng mang ơn phải trả ơn. Người uỷ thác cho hần làm việc gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài không dám tau.

Thái hậu lớn tiếng:

- Người có nói hay không thì bảo?

Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Thuy tổng quản hứa lời hễ nô tài ở trong cung bị người sát hại thì y đem nguyên nhân nội vụ tau bày tường tận lên Thánh thượng. Y bảo sẽ viết sẵn một bản tau để bên mình và ước định cùng nô tài cứ hai tháng một lần nô tài... nô tài sẽ...

Thái hậu run lên, hỏi:

- Hai tháng một lần ngươi làm sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hai tháng một lần nô tài đến chỗ người... bán đường phèn, hỏi gã: "Có đường phèn đựng trong bình bằng phỉ thủy mã nào bán không?" Gã sẽ trả lời: "Có, mỗi bình một trăm lạng". Nô tài hỏi: "Sao đắt thế? Ta trả năm trăm lạng một bình có bán không?" Gã hỏi lại: "Người chưa về châu trời ư?" Nô tài đáp: "Người cứ về nói với lão gia người đi!" Thế là gã sẽ thông tri cho Thuy tổng quản.

Trong lúc cấp bách, Vi Tiểu Bảo không nghĩ ra được thiên cổ sự gì mới lạ, liền rập mẫu những lời chỉ điểm của Trần Cận Nam, biến cải đi một ít rồi đưa ra.

Thái hậu nghe nói, nghĩ bụng: "Đây đúng là cách liên lạc của con nhà võ trên chốn giang hồ, chắc thằng giặc non này không bịa ra được!" Bà càng nghĩ càng kinh hãi trong lòng, lại có ý hối hận mình không dần lòng nhẫn nại

được. Sau khi bà bị thương ở tay, cảm hận quá chừng mới đụng phải bọn thích khách xuất hiện ở trong cung. Bà thừa cơ Thuy Đống đến cạnh gác ngoài tẩm cung liền phái hần đi giết Tiểu Quế Tử. Không ngờ gã này lại thổ lộ việc cơ mật với hần và hăm dọa hần đến phải bỏ chức chạy trốn.

Bà lại nghĩ:

- Tên tiểu tặc này đem việc đại sự cơ mật nói ra thì bất cứ là ai cũng phải kinh tâm động phách. Thuy Đống tránh vạ để giữ mình là chuyện thường. Hần... vẫn còn nghĩ đến tiên đế mới lên Ngũ Đài sơn.

Thái hậu trong lòng xoay chuyển ý nghĩ hồi lâu, bà lại hỏi:

- Nếu đến thời hạn mà người không đi kiếm tên bán đường phèn được thì làm thế nào?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Thuy tổng quản nói là y chờ nô tài chừng mười bữa hay nửa tháng vẫn không thấy nô tài tìm đến tức là nô tài đã uổng mạng rồi. Khi đó y... y sẽ tìm cách đưa bản tàu lên Hoàng thượng...

Gã ngừng lại một chút rồi thở dài, nói tiếp:

- Nô tài chết là hết đời, chẳng còn chuyện gì hay ho nữa. Nhưng nô tài thủy chung giữ vẹn lòng trung, chỉ xin Thánh thượng gia tâm đề phòng, oán thì trả oán, hờn cũng rửa hờn, đừng để người ta ám toán. Tấc dạ sắt son của nô tài cùng Thuy tổng quản hết lòng vì chúa là ở chỗ đó. Thánh thượng được muôn năm trường trị thì kẻ vi thần cũng ngậm cười nơi chín suối.

Thái hậu lẩm bẩm nhắc lại:

- Oán thì trả oán, hờn cũng rửa hờn. Thế là hay lắm!

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Bấy lâu nay nô tài châu hầu Hoàng thượng, việc gì cũng bưng kín miệng bình, không dám hé răng hé lợi đả động tới những điều cơ mật đại sự vì nô tài chỉ mong sao thân mình được sống bình yên. Cho dù nô tài được miễn đại châu chức bên mình Thánh thượng cũng chỉ cầu những điều đó vĩnh viễn đừng đến tai Thánh thượng là hơn.

Thái hậu nghe gã nói vậy cũng hơi yên lòng, cất tiếng khen:

- Xét cho cùng, người là một kẻ thần tử rất tốt.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng có lòng đoái thương nô tài, Thái hậu đối đãi với nô tài cũng chẳng tệ tình gì. Nô tài hết dạ trung thành cùng Thái hậu, biết đâu ngài

chẳng vui lòng mà ban thưởng cho. Như vậy há chẳng là một việc tốt đẹp cho hết thầy mọi người? Không ai còn điều gì phải oán hận nữa.

Thái hậu cười khàn khàn hỏi:

- Mi còn mong ta ban thưởng cho cái gì? Thật là quân mặt dày!

Tiếng cười của bà đượm vẻ hân hoan.

Lúc Thái hậu mới nghe Vi Tiểu Bảo nói "Thụy Đổng lên Ngũ Đài sơn" thì tưởng là hắn sẽ tìm cách đem những điều cơ mật mà gã đã cho hay tâu trình Hoàng thượng, nên trong lòng hồi hộp dị thường.

Trong lúc nhất thời bà không biết nên làm thế nào cho phải? Bà biết rằng muốn giết gã thật dễ như trở bàn tay, nhưng hạ sát gã rồi mọi việc càng tiết lộ mau chóng.

Sau bà nghe gã nói không dám hé răng hé lợi nửa câu với Hoàng thượng thì bà cho là dù có bị gã kiềm chế, nhưng hiện giờ tạm thời không xảy ra vạ lớn. Bà định bụng để thủng thẳng rồi sẽ nghĩ kế hoạch vạn toàn cũng chưa muộn. Bất giác trong lòng bà rất cao hứng.

Vi Tiểu Bảo là một đứa nhỏ rất tinh khôn. Gã nghe tiếng cười của Thái hậu biết tâm trạng bà đã biến đổi, vội đáp:

- Nô tài còn tham tiền của làm chi nữa? Chỉ mong Thái hậu cùng Hoàng thượng bình yên hoan lạc là kẻ vi thần được hưởng phúc lớn rồi!

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nô tài cầu Trời, Phật độ trì thánh thể của Thái hậu dặng bình yên. Sáng mai nô tài sẽ tới Thiên Kiêu kiểm gã hán tử bán đường phèn, bảo gã thông tri cho Thụy tổng quản phải bưng kín miệng bình, không được tiết lộ mảy may những chuyện đã xảy ra. Nô tài sẽ gửi hán tử... đưa thêm cho Thụy tổng quản ba ngàn lạng bạc, nói là của Thái hậu ban thưởng cho...

Thái hậu "hứ" một tiếng, ngắt lời:

- Đối với kẻ đã bất lực trong công việc sai phái, lại bỏ chức vụ lẫn trốn, ta không chặt đầu đã là phước lắm rồi, còn mong ta thưởng bạc nữa ư?

Vi Tiểu Bảo vội nói ngay:

- Dạ! Dạ! Ba ngàn lạng bạc này cũng do nô tài xuất ra. Khi nào còn dám xin tiền của Thái hậu để thưởng ư?

Thái hậu từ từ buông bàn tay đè trên vai Vi Tiểu Bảo xuống rồi chậm rãi hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Có thật ngươi hết dạ trung thành với ta chẳng?

Vì Tiểu Bảo quỳ mọp ngay xuống, đập đầu "binh, binh" tâu:

- Nô tài có tận trung với Thái hậu mới được hàng ngàn hàng vạn điều hay. Nếu nô tài đem lòng phản bậ thì cái đầu cũng không giữ được. Tiểu Quế Tử này tuy đầu óc hồ đồ, nhưng đối với thủ cấp của mình lại coi là một điều rất quan trọng.

Thái hậu gật đầu nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Hay lắm!

Mỗi tiếng "Hay lắm!" bà lại đập một phát chưởng xuống lưng gã. Bà hô ba tiếng, đánh luôn ba chưởng.

Vì Tiểu Bảo quỳ dưới đất liền cảm thấy đầu nhức mắt hoa, lợm giọng buồn nôn. Trong cổ họng những tiếng "òng ọc" vang lên không ngớt.

Thái hậu nói:

- Tiểu Quế Tử! Đêm hôm ấy tên lão tặc Hải Đại Phú đã nói trên thế gian có môn công phu kêu bằng "Hoá cốt miên chưởng" mà luyện được đến chỗ tinh vi thì khi đánh trúng vào ai có thể khiến cho xương cốt toàn thân người đó bị gãy nát. Công phu này rất khó luyện và dĩ nhiên ta không biết sử dụng. Có điều ta thấy ngươi là một thằng nhỏ rất tinh khôn, rất lanh lợi nên đánh ba phát chưởng vào lưng ngươi chơi, kể ra cũng thú!

Vì Tiểu Bảo thấy khí huyết trong ngực trong bụng lộn nháo lộn nhào. Gã không nhẫn nại được nữa, "ọc" một tiếng rồi thổ máu tươi và nước trong ra rất nhiều.

Gã mắng thầm:

- Con điếm già này không tin lời ta, mụ hạ độc thủ rồi.

Thái hậu lại nói tiếp:

- Ngươi bất tất phải khiếp sợ. Ta không đánh chết ngươi đâu. Ngươi mà chết thì ai đến Thiên Kiều kiếm gã hán tử bán đường phèn cho?

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sáng sớm mai ngươi đến cung Từ Ninh, ta cho ngươi ba chục viên thuốc, mỗi ngày uống một viên là ngươi bảo toàn được tính mạng trong ba chục ngày. Sau khi uống hết ba chục viên rồi, ta lại cho ngươi ba chục viên nữa.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Đa tạ hồng ơn của Thái hậu.

Gã từ từ đứng dậy nhưng thân hình lão đảo lại phải ngồi phệt xuống đất, miệng thổ ra mấy búng vừa máu vừa nước.

Gã lại nói:

- nô tài hàng ngày cầu đảo đức Bồ Tát độ trì cho Thái hậu trường sinh bất lão, thọ tử Nam sơn. Nếu không thế, Thái hậu bị cảm mạo phát ho phát nóng thì ai ban thuốc cho nô tài? Cái mạng nô tài... phải chết non... không bằng mạng sống của con rùa.

Thái hậu cười khanh khách nói:

- Người biết vậy là hay!

Rồi bà trở gót cất bước, biến vào trong bụi hoa.

Vì Tiểu Bảo gắng gượng đứng lên. Gã trấn tĩnh tâm thần từ từ cất bước quanh ra cửa sổ phía sau nhà. Gã muốn nhảy vào nhưng không đủ sức, phải nằm gục xuống khung cửa thở một lúc rồi mới trèo lên cửa sổ tiến vào.

Tiểu Quận chúa Mộc Kiếm Bình khẽ hỏi:

- Quế đại ca! Có phải đại ca đấy không?

Vì Tiểu Bảo đang bực mình mắng luôn:

- Con bà nó! Không phải ta.

Phương Di lên tiếng chất vấn:

- Tiểu Quận chúa vì lòng tử tế mà hỏi han người, sao người lại mở miệng mắng người?

Vì Tiểu Bảo trèo lên được thành cửa rồi đáp:

- Ta...

Rồi gã hết hơi không nói được nữa.

"Huych" một tiếng! Gã té vào trong cửa, nằm thẳng cẳng dưới đất, không đứng dậy được.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình đồng thanh la:

- Trời ơi!

Mỗi cô hỏi một câu:

- Người làm sao thế?

- Đại ca bị thương rồi ư?

Vì Tiểu Bảo tuy trúng Hoá cốt miên chưởng của Thái hậu nhưng chưa đến nỗi chết ngay trong một vài giờ. Có điều gã bị té một cái khá nặng mà trong lòng lại khoan khoái. Gã cười ha hả đáp:

- Hảo muội tử và hảo lão bà đều bị thương. Nếu ta không bị thương một chút thì sao gọi là cùng hưởng phúc lành, cùng chia hoạn nạn được?

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Quế đại ca! Đại ca bị thương ở chỗ nào? Có đau lắm không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hảo muội tử! Muội tử thật là người có lương tâm mới hỏi ta "có đau lắm không?". Kể ra ta bị đau khá nặng, nhưng được muội muội hỏi một câu là ta tưởng chừng hết đau ngay. Muội muội bảo thế có kỳ không?

Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Đại ca lại gạt người ta rồi.

Vì Tiểu Bảo vịn tay vào bàn, đứng dậy. Gã nghĩ bụng:

- Ta mà còn sống đến bây giờ là hoàn toàn trông vào vị Thuy tổng quản này nâng đỡ. Giả tử Thái hậu mà biết hắn chết rồi thì cái mạng nhỏ xiu của ta khi nào còn chống chọi được nửa giờ?

Gã chậm chạp bước đến bên tủ áo, mở tủ lấy cái rương thuốc ra. Vì Tiểu Bảo tìm lấy bình thuốc hình tam giác màu xanh có điểm trắng đựng thuốc bột. Trong rương thuốc của Hải lão công có rất nhiều bình thuốc, nhưng Vì Tiểu Bảo nhận được bình này đựng Hoá thi phấn. Ngày trước Hải lão công và Vì Tiểu Bảo đã dùng thứ thuốc bột này để tiêu hoá thi thể của Tiểu Quế Tử.

Vì Tiểu Bảo lấy được bình thuốc hoá thi rồi lôi thi thể Thuy Đồng ở dưới gầm giường ra. Gã lấy lại ngân phiếu cùng đồ trân quý trong bọc hắn nhét vào bọc mình.

Mộc Kiếm Bình ngáp ngừng nói:

- Đại ca mãi không về. Xác chết này... xác chết này lại để dưới gầm giường bọn tiểu muội, khiến cho bọn tiểu muội sợ muốn chết luôn.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu hai người mà chết luôn thì anh chàng này há chẳng thêm được hai cô bạn gái?

Phương Di tức mình lên tiếng:

- Hừ! Tiểu Quận chúa đừng nói chuyện với gã nữa được không?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ ta làm trò biến hình. Các người có muốn coi không?

Phương Di buông thông:

- Không coi!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Không coi thì nhắm mắt lại.

Phương Di nhắm mắt lại ngay, còn Mộc Kiếm Bình nhắm mắt rồi lại mở ra.

Vì Tiểu Bảo lấy chiếc chìa khoá bạc ở trong rương thò vào nạy nắp bình thuốc lấy ra một ít Hoá thi phấn đắp vào miệng vết thương. Chỉ trong khoảng khắc, miệng vết thương bốc khói lên. Tiếp theo, một mùi hôi thối mãnh liệt xông lên.

Sau một lúc, miệng vết thương chảy rất nhiều nước vàng và mỗi lúc một cháy rộng ra.

Mộc Kiếm Bình la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Phương Di động tính hiếu kỳ mở mắt ra nhìn. Trước tình cảnh này cặp mắt nàng giương lên thật lớn rồi không nhắm lại được nữa. Thịt xương gặp nước vàng liền hủ nát ngay. Nước vàng càng nhiều thi thể càng tan mau.

Vì Tiểu Bảo thấy hai cô đều lộ vẻ kinh hãi, liền hăm dọa:

- Một cô nào trong các người mà không nghe lời ta là ta rắc chút phấn quý báu này lên má, lập tức mặt bị cháy sém ngay.

Mộc Kiếm Bình bở vía la:

- Đại ca... đừng hăm người nữa...

Phương Di trừng mắt lên nhìn Vì Tiểu Bảo ra chiều tức giận nhưng nàng vẫn không dấu được vẻ khủng khiếp.

Vì Tiểu Bảo rất lấy làm đắc ý, cất bình thuốc vào bọc.

Lúc này xác Thuy Đống đã bị cháy đứt làm hai đoạn. Vì Tiểu Bảo cầm ghế lên, dùng hai chân ghế đẩy hai khúc xác người vào cả đồng nước vàng. Sau chừng nửa giờ toàn thể đều biến ra nước. Gã thở phào một cái, nghĩ bụng:

- Bây giờ mục đích có sai hàng trăm vạn quân lên Ngũ Đài sơn bắt Thuy Đống cũng không được nữa.

Gã múc nước ở trong lu ra rửa sạch nước vàng do xác chết gây nên. Nhưng mới múc được vài gáo thì người gã xiêu đi, ngã lăn xuống giường vì mệt quá. Mệt quá, gã ngủ thiếp đi.

Khi Vì Tiểu Bảo tỉnh giấc thì trời đã sáng rõ. Gã cảm thấy miệng đắng và buồn nôn nhưng không mửa ra được.

Bỗng nghe Mộc Kiếm Bình cất giọng thiết tha hỏi:

- Quế đại ca! Đại ca có đỡ không?

Vi Tiểu Bảo ngồi dậy mới biết là mình nằm ngủ ở dưới chân hai cô Phương, Mộc.

Gã thấy trời không còn sớm nữa, vội bước xuống giường nói:

- Ta phải đi châu hầu Hoàng đế. Các người nằm yên đây đừng có cử động.

Gã toan nhảy qua cửa sổ chuồn đi nhưng cảm thấy mình bất lực, đành mở cửa chính ra rồi khoá trái lại.

Vi Tiểu Bảo vào trong Ngự thư phòng ngồi đợi không đầy nửa giờ thì vua Khang Hy lui châu tới nơi.

Đức vua vừa thấy Vi Tiểu Bảo liền cười hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Trẫm nghe nói đêm qua ngươi lại giết người phải không?

Vi Tiểu Bảo dăng lời vấn an, tâu:

- Tâu Thánh thượng! Nô tài những mong thánh thể an khang.

Vua Khang Hy cười phán:

- Ngươi hên vận lắm mới được giao thủ cùng bọn thích khách. Còn trẫm đây đến mặt thích khách cũng chưa được nhìn thấy. Võ công tên thích khách mà ngươi giết đó thế nào? Ngươi đã dùng chiêu số gì hạ sát hắn?

Vi Tiểu Bảo thực ra chưa từng cùng thích khách động thủ ra chiêu.

Gã tặc nhử:

- Võ công Hoàng thượng không phải hạng kém cỏi. Ta chớ nên buột miệng nói quàng.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>